

БІОГРАФІЯ ГАГАНА

Ім'я: Гаган (गगन - небо)

Вік: 22

Зріст: 198см

Вид: не признаний. Водний, без здатності перетворення (переважає людська лінія)

День народження: 29.09

Гаган народився в Хейві. Він отримав ім'я через колір очей. Жив дуже бідно, батьків не брали на роботу через расову приналежність, тому гроші були через різні "петлі", й шли не на розвиток дитини. Гарного виховання теж не було, в так званому домі, часто відбувалися сварки, тому він часто тікав до території дитбудинку, де проживав його двоюрідний брат Лай Шен.

Коли Гаган підходив до хвіртки, поки діти бавилися на вулиці, Лай Шен приносив зі столової їжу для брата та годував його (іноді ділився одягом). На жаль, довго розмовляти вони не могли. Але зв'язок між ними був тісний. (Лай Шен до речі, був старшим всього на 1 рік).

Це тривало від 6 до 12 років.

Одного дня, Гаган прийшов знов на те саме місце, щоб навідатися до брата. Лай Шен виглядав доволі щасливо. Гаган запитав його, чому він такий радісний, а той відповів що діти, які хочуть бути монахами надалі в майбутньому, зможуть поїхати на територію Засніжених гір на ритуал посвяти.

Гаган коли почув це, був радий за брата, бо знав що його дуже цікавила ця тема. Але він бачив в цьому нагоду змінити життя й для себе, бо від брата також знав, що там можна продовжити навчання. Освіти в нього не було навіть середньої. Писати, читати не вмів. До школи не ходив бо нема за що брати одяг, приладдя та інше. Він й так потерпав від цькування на вулиці від інших дітей через расу та його хворобливий вигляд, і йому ще не вистачало шкільного булінгу, про який він наслухався від Лай Шена.

Але... Як він поїде?... Гаган розумів, що з братом він не зможе поїхати, квитки купити теж не зможе, треба дозвіл. Закрита територія, як ніяк. Центр всіх знань регіону пильно охороняється, тому і варіант прокрастися на потяг він розглядав як останнім, та теж в нього не вірив.

Всю розмову з братом він просидів, обдумуючи свій план втечі. Все таки, він вирішив не гаяти час, та не дослухавши брата, стрімголов побіг додому, виникнувши на останок:

— Скоро побачимось!

Перше, куди побіг Гаган, це додому, взяти залишок грошей. Наслухавшись закоханого в Засніжені Гори Лай Шена, він знав що там дууууже холодно. Тому, швиденько взявши латану торбу, побіг на блошиний ринок шукати теплі речі.

Частина продавців знали Гагана через батьків, або його особисто... Різне бувало: або через скандал, нову бійку чи через крадіжку - батьки прославлялися на всю вулицю, а то й декілька. Деякі заходили в гості до самого хлопчика (поки батьки сиділи десь в СІЗО), та дарували дитині базові речі, з яких він швидко виростав, але досі носив, бо цінував їх. Іноді, Гаган приходив на ринок просто поговорити з продавцями, бо вдома самотньо. В обідню перерву, він часто збирав навколо себе людей та не признаних, змушуючи забути різницю між ними, та розповідав свої короткі гумористичні історії, які видумував на ходу. Анекдоти та жарти, які як на диво, були смішні, та нікого не ображали.

Сам по собі він був завжди позитивно налаштований, але водночас, вулиці виховали його доволі хитрим хлопчиком, але цю хитрість використовував на благо.

Продавці, до яких він ходив, майже задарма віддали йому речі. "Не признані" торговці, навіть дали трішки солодкого, щоб побалувати дитя.

— " Ми всі маємо триматися разом та допомагати одне одному. Якщо в хлопчика є дійсно шанс змінити своє життя, він може допомогти і нам. Ми всі залежимо одне від одного тут ". Та жали малому руки. Вони бачили як в нього горіли очі.

— " Якщо в мене все вийде, я вам допоможу обов'язково ".

Сказав він на останок, подарувавши маленьку надію на краще майбутнє для не такої ж маленької частини населення.

Прийшовши додому, надів на себе частину одягу, приготував собі провізію, та пішов з дому в ночі, наступного дня. Проходячи мимо дитбудинку, він посміхнувся, та сказав про себе, що скоро з братом вони будуть разом. Але на жаль, через те що Гаган не дослухав брата, він не зазнав, що зустрінуться знов вони тільки через років 5.

І ось, Гаган виходить за межі міста. Пейзаж прекрасний. Любується цією красою, згадуючи книжки про їхнє місто, по яким він вчився читати (але це досі давалося йому важко, читав по складам).

Дорога була довгою, та складною. Його шлях зайняв приблизно 10 днів. На жаль, їжі не вистачило, але він економив воду, тому цього б вистачило на деякий час протриматися. Напевно. На цей момент, Гаган знаходився вже в горах. Сніжило сильно, але він не бачив в цьому проблеми. Мотивація жити краще надавала йому наснаги дійти до цілі. І ось, стомлений, замерзлий, холодний та голодний, слабеньке хлоп'я стоїть перед довгими сходами на гору. Його ноги були мокрі. Мабуть, він навіть їх не відчував. Кинувши погляд на свої сині пальці, він пішов в гору.

Але, на жаль, гірська хвороба нікого не щадить. Прикро, але Гаган не знав про те, що якщо підніматися вище, кисню буде бракувати, особливо для того, хто ні разу не проходив адаптацію, чи не народився тут. Піднімаючись, в нього паморочилося в голові, була нудота, він відчував, наче задихається, думав, то від холоду й голоду. Лай Шен не попереджав, бо сам ще не знав про це.

Гаган вже був близько до входу в містечко, йому залишалося ще трохи доповзти. Він зупинився на широкій кам'яній платформі, де можна було побачити прекрасний краєвид. До входу в поселення залишалося десь 30 сходинок, але Гаган на них дивися вже крізь пільму в очах, яку намагався побороти.

— " А я думав, що воно краще охороняється... ".

З цією думкою, Гаган знепритомнів, трохи зісковзнувши вниз по сходах знов на платформу.

Прокинувся хлопчик вже в якомусь приміщенні. Там було доволі тепло, пахло чаєм. Повернувши голову, він побачив, що біля нього стоїть дерев'яна чашка, в ній була рідина молочно-жовтуватого кольору. Гаган вирішив спробувати, на смак йому дуже сподобався. Це була чайсума, а поряд була тарілка з момо, з доволі незвичним смаком, як вважав малий.

Поївши, він обернувся та побачив свої речі поруч, разом з собою. Він не одразу зрозумів, що був одягнений в інше.

Пізніше, до Гагана прийшли монахи та ті, хто його знайшов, щоб з ним поговорити. Хлопчик розповів кучці людей (монахи, які були з Хейви, виступали перекладачами для монахів з ЗГ), що він втік сюди заради отримання освіти, і що чекає брата, який скоро, як на його думку, приїде, та вони будуть разом навчатися. Але прозвучала новина - сюди вихованцям можна буде приїхати тільки через декілька років, бо насправді, потяг не може повністю приїхати до міста через недобудовану колію. Він доїжджає тільки до самої території, а далі треба йти десь майже 2 дні пішки. Це не безпечно для здоров'я дітей, особливо коли температура дуже низька, постійні хуртовини та можливі лавини.

В той момент, Гаган посумнішав та образився на брата, що він не попередив про це, бо можливо знав, але чомусь не сказав. Але все таки, він вирішив зробити те, заради чого прийшов, і він запитав, чи візьмуть його тут на навчання. Йому відповіли позитивно, бо були дуже вражені силою та витримкою дитини, тому з радістю почали підготовку до освітнього процесу вже в той самий день.

Та кімната в храмі, в якій Гаган поселився, стало подальшою домівкою на 4 роки.

Після цього інциденту, охорону містечка підвищили, для запобігання небажаного проникнення на територію інших людей з поганими намірами. За роки до цієї ситуації, багато хто думав, що нормальна людина не попреться сюди через важкі умови. Цей випадок був першим.

За весь час, Гаган доволі швидко опанував одразу 2 мови (якою розмовляють в Хейві, та на території ЗГ). Але почерк був такий собі, і читав досі неухважно, зате говорив гарно. З математикою в нього проблем не було.

Одного дня, (коли Гагану було вже 13), він стояв на краю поселення, та спостерігав в далечінь за тим, як монахи будували колію. Він вирішив зійти вниз та подивитися на процес будівництва.

Обережно зісковзнувши зі схилу він підбіг до одного знайомого вже монаха та привітався. Трохи заговорившись, монах запропонував хлопчику піти подивитись на конструювання самого потягу. Прийшовши на місце, вони побачили здоровенну парову машину. Гаган почав захоплено оглядати та ходити навколо голови потягу.

— " Він стоїть тут бозна скільки, та теж потребує ще деяких елементів... Ще з того часу, як ми почали будувати колію. Раніше ми думали, що швидко завершимо будівництво, але з кожним роком умови ставали все жорсткішими, тому так довго тягнеться це все... Але коли ми добудуємо, думаю, прийдеться посилати когось вчити керувати цим поїздом. Мало хто захоче сюди їхати." Відповів монах.

— " Керувати тут буду я! " І крикнув малий з кабіни, де знаходилося управління, одягнувши на себе кимось забутий там кашкет. " Тут в мене буде дуже тепло та гарно, та будуть розносити найсмачніший чай та момо! "

В той день, Гаган й сам не зрозумів, що дійсно знайшов своє покликання. Коли ж йому виповнилося 14, він почав теж працювати над будівництвом колії. Робота була важка, дуже. Проте Гаган бачив в цьому шанс знов побачити брата. Хоч він й досі був ображений, але хотів цього.

Коли Гагану виповнилося 16, він завершив навчання. Колія була майже добудована. Але, він досі має право перебувати на території ЗГ, бо в нього вже є потрібні посвідчення. В цілому, він міг далі обрати шлях бути монахом та сидіти в храмі, рахувати свічки... Але вже не малий Гаган розумів, що йому дуже подобається мандрувати та з того дня, як вперше зустрівся з потягом, зрозумів, що хоче далі пов'язати своє життя з цим. В поселенні, він з ранку до ночі гуляв десь за околицями міста.

Тому, сказавши до побачення усім, хто йому допоміг, він повернувся назад до Хейви, з сподіваннями, що в нього все вийде.

І це дійсно так, повернувшись він запросто склав екзамени та вступив на бажану спеціальність, та навчався своїй справі. Але як почалось навчання, Гаган знову опинився в типічній ситуації для "не признаного". Таких як він на факультеті не було, на жаль, тому зі цькуванням зі сторони деяких викладачів та учнів прийшлося терпіти. Але Гаган не забував що він мав хист до хитрощів, та був ще тим розбишакою. Міг напакостити своїм ворогам так, щоб вони це запам'ятали.

Ось, підходив етап, коли треба було вже виходити на першу практику при закладі. Але його ніхто не хотів брати, навіть не дивлячись на відмінне навчання. Єдине що його врятувало - рекомендоване письмо з проханням вод монастиря з ЗГ, щоб саме Гаган водив потяг до Гір (письмо прийшло як раз, коли доклали останню рейку по маршруту). Конкурентів на маршрут не було, його ніхто не хотів брати через суворі умови, та складний догляд за машиною після такої дороги, ще й шлях нікому не відомий. Але проблема була в тому, що Гагану не довіряли.

Останньою краплею було, коли Гагана зустріли на одному з провулків та дуже сильно побили. Причина була в тому, що пішов слух, що він співпрацює з демонами (сходились до думки, що скоріш всього з Ехо, а чому - невідомо), та наводить на своїх недругів. Ще, підозри викликала мітка на оці, у вигляді зірки, яка з'явилася доволі різко. Гаган виправдовувався що це просто новий образ, але коли нападники перевірили що ця зірка не намальована, нанесли йому поранення, та залишили стікати кров'ю. Благо, ці люди не знали географії цього району, і поруч був ринок. Торговці, побачивши тіло неподалік підбігли та відразу впізнали хлопця, який пообіцяв їм 4 роки тому допомогти змінити життя. І ось він, закривавлений, підіймається разом з ними та йде в найближче приміщення в провулку. Поки рану обробляють, Гаган жваво розповів усе, що з ним сталося. Слухали його уважно та с гордістю. Вони ще не втратили надію. Він сказав, що хоче остаточно виконати те, що пообіцяв їм.

Але, є один момент. Нападники були не праві щодо того, що він співпрацював саме з Ехо, але були праві, що з демоном:

В ночі, Гаган прийшов на місце, яке йому підказали в одному з провулків. Цей похід стався в передостанній рік навчання. Він пам'ятав свою

обіцянку, але не знав як її виконати, без втручання демонів. Місце було неподалік за містом, покинутий храм. Там він хотів знайти демона, який за домовленість, міг виконати бажання. Прийшовши на точку, він зустрівся з низеньким біловолосим хлопчиком, з яскравими блакитними очима. На голові було 2 крила. Він підійшов до нього ближче, та вони почали переговори. "янгол" запросив у Гагана частину тіла.

Завдяки чуткам, Гаган знав про занепад демонів на даний момент, і знав, що вони наразі дуже потребують плоті і крові. Але не ризикували нападати на людей через активну діяльність мисливців та монахів. Тому, вони впровадили практику контракту.

Повертаючись, Гаган думав, що робити і що або кого піддати жертві. Тварин ображати не хотів, ні в якому разі, з людей теж чіпати ні кого не хотілося. Він водночас й думав про занепад демонів, що вони зараз слабкі, бажання стати відомим та допомогти своїй меншині... І в нього сплив чудовий план, чому б не стратити Ехо, та позбавити ціле місто від страху? Тим паче, коли вони всі слабкі наразі. Він знав, що Ехо вважають сильним демоном, і думку, що "янгол" буде не проти нею поласувати, він вважав доволі непоганою.

(На той час, Ехо вже була в нормальному стані, під контролем центру відлову демонів. Але ще багато людей жадало її смерті та помсти).

Наступні дні він ходив на навчання, а по вечорах шукав її, приблизно там, де її раніше найчастіше бачили. На наступний день від укладення договору з демоном, він прийшов до нього знов та попросив обладнання для вбивства, йому дали.

Полювання тривало довго, але нарешті, довгоочікувана зустріч відбулася на березі моря. Було видно, що Ехо була зморена голодом, дуже втомлена. Сиділа на камені і дивилась в даль. Їй на цей момент було 29. Її перевели в людську подобу задля кращого контролю над нею. Гаган почав тихо підходити, підготувавши кинджал у вигляді зірки. Він схопив її. Зав'язалася "бійка". Ехо намагалася не поранити нападника. Хлопець викинув

їй око та втік, зрозумівши, що він її не зможе вбити тією зброєю, бо вона зроблена не з того матеріалу що потрібен для вбивства демона. Ехо не намагалася наздогнати його. Вона вважала це одною з частин розплати за скоєні нею злочини. Через деякий час, око все одно відновиться.

Плани обвалилися. Але тепер він міг обміняти око на своє бажання. Прийшовши до демона, він віддав його. Ангел сказав, що відтепер в нього на оці буде клеймо, бо саме цю частину тіла він віддав йому. Гаган запросив те, щоб йому почало везти в кар'єрі, став відомим. Процес бажання було розпочато. Але ангел зазначив, що повністю це все з неба йому не впаде, і що прийдеться працювати, просто "шляхи" будуть чистішими.

І в цей момент, Гаган відчув себе обманутим. Він припускав те, що з демонами краще не зв'язуватись взагалі. Він кинув власнику кинджал та сказав, що то око демона, а саме Ехо. Коли ж ангел вже був готовий його з'їсти, він витріщився на нього, як на хворого та прогнав геть, попутно кинувши під ноги білу стрілу, щоб прогнати швидше. Гаган вже знав зарання, що демони не їдять своїх через гидотний смак, та в деякій мірі, це може стати отрутою для них. Вони квити. Обман Гагана вдався на половину.

Чи через наполегливу працю Гагана, яка полягала в безкінечних письмових та практичних роботах та недоспаних ночей, разом з постійною комунікацією з різними людьми... Чи то через дійсно виконане бажання демоном, Гаган отримав славу, як перший "не признаний", що керує потягом, і по сумісності, знаний механік. В якійсь мірі, він зробив хоч і можливо не велику, але все одно революцію показавши те, що та меншість населення теж спроможна на відповідальну роботу. Його зростанню популярності допоміг ще той самий ринок, де слухи про його сміливе подолання 10-ти денної дороги до Гір у віці 12 років, розходилися фактично зі швидкістю світла. Його обговорювало все місто протягом декількох місяців. За цей час, лояльність до не признаних піднялася, їх почали приймати частіше на роботу, та більше з'явилося поваги до них в цілому: на вулиці, у навчальних закладах та на самій роботі.

Лай Шен зміг нарешті поговорити з Гаганом, коли той сідав на потяг до Засніжених Гір. Він вже знав, що його двоюрідний брат став відомим через свою працю. Його роботи по оновленню складу потягу розглядаються, та скоро їх будуть облаштовувати за його схемами. Він приніс великий вклад

не тільки в сферу залізниці, але й машинобудуванню в цілому. Шен пишався ним. Але він розповів, що коли Гаган різко зник, він на нього образився теж, бо подумав, що той проміняв його на свої плани по облаштуванню свого життя лише наодинці. Але коли почув, що він просто хотів навчатися разом з ним, був розчулений. Також додав, що коли їм дозволили виходити з території дитбудинку (з 17 років), то він пішов першим ділом на ринок, і там почув про те, що його брат відправився в гори, щоб змінити своє життя, та життя людей на краще. На цих словах його кинуло в сльози, бо він дуже за ним сумував, та навіть до тих пір думав, що той помер десь. Він був дуже радий, що його брат зміг принести велику користь для таких самих, як він. Брати помирилися. Кожен ввійшов, і зрозумів положення на той час один одного.

Ось, Гагану 20, скоро стукне 21-й рік життя. Нарешті, знов вирушає на потязі до свого другого дому. Він вважає, що він має дві домівки. Перша в Хейві, бо саме тут він народився, та саме тут люди дали мотивацію та поштовх змінити своє життя. А другий дім, Засніжені Гори - які йому подарували цю можливість.

Часуйма — тибетський напій, до його складу якого входить чай, молоко та масло яків і сіль.

Момо — тип тибетських, ладакхських і непальських пельменів. Тісто для момо готують з борошна та води. Іноді до нього додають дріжджі та соду. Фарш готують здебільшого з м'яса (в основному курки, яка, буйвола, свинини, козлятини, баранини), цибулі, часнику, коріандру, солі, перцю та кмину, але інколи з овочів, сиру. .